

109-12-188

75 list

list c. 24-1

list c. 51

2

29. August 1941.

29. VIII, 1941

1. An Herrn
Prof. B e r b e r,
B e r l i n W 35,

Ulmenstrasse 5.

Sehr geehrter Herr Professor!

Der Herr Staatssekretär lässt für das dort. Schreiben vom 11.d.M. - ohne Zeichen und für die Übersendung des ausgezeichneten Dokumentenwerkes "Europäische Politik 1933-1938 im Spiegel der Prager Akten" herzlich danken. Der Herr Staatssekretär ist der Ansicht, dass das Dokumentenwerk von aktuellster politischer Bedeutung sei und gerade auf dem Gebiet der deutsch-tschechischen Auseinandersetzung eine wertvolle Bereicherung der einschlägigen Literatur darstellt.

H e i l H i t l e r !

h
Oberregierungsrat.

2. K.H. mit 2 Anlagen
Herrn Haferkamp
mit der Mitteilung zugeleitet, dass das Dokumentenwerk entsprechend einer mündlichen Weisung des Herrn Staatssekretärs in dessen Handbücherei - und zwar im Arbeitszimmer - eingestellt werden soll. Ich bitte nach der Inventarisierung um die entsprechende weitere Veranlassung.

3. Alsdann z.d.A.

XII 36

3

**DEUTSCHES INSTITUT FÜR AUSSENPOLITISCHE FORSCHUNG
UND HAMBURGER INSTITUT FÜR AUSWÄRTIGE POLITIK**

DER DIREKTOR

BERLIN W 35, ULMENSTR. 5
TELEFON 214243/44
den 11. 8. 1941.

Herrn
Staatssekretär Dr. Frank
Prag
Cernin-Palais

Sehr geehrter Herr Staatssekretär!

Im Rahmen der Veröffentlichungen des Deutschen
Instituts für Aussenpolitische Forschung erscheint
soeben das Dokumentenwerk

"Europäische Politik 1933 - 1938
im Spiegel der Prager Akten".

Darf ich Ihnen diese Veröffentlichung in der An-
lage ergebenst zusenden. 12777

11/10/41

Heil Hitler!
Ihr sehr ergebener

Berber

Professor Berber

Anlage

4

1.

ber Kamerad v.Wolfram!

die Übersendung des B
"esch" danke ich herzlich.

Heil Hitler !
Ihr

h.

W-Obersturmbannführer.

1. August 1941.

W-Gruf.

St.S. 321/41.

1.
1. VIII. 1941

An den

Königl. Italienischen Generalkonsul
Herrn Casto C a r u s o,

76

IL CONSOLE GENERALE D'ITALIA

A PRAGA

1447

Herr Staats

W
I
S
Y

13. Juni 1941.

H-Gruf.
St.S.245/234/41.

13. VI. 1941

An
NSKK-Gruppenführer Bormann,
z.Zt. Obersalzberg,
Berghof.

Lieber Parteigenosse Bormann!

Im Nachgang zu dem hies. Schreiben vom 10.d.M. - Zeichen
St.S.234/41 übersende ich die fehlenden Exemplare - und
zwar zwei geheftete Exemplare und ein broschiertes Exem-
plar. Gleichzeitig schliesse ich die Rechnung des Orbis-
Verlages an.

Mit freundlichen Grüßen und

24777

Heil Hitler!

Ihr

2. Z.d.A.

Naše značka - Dobrý tisk - Dobrá kniha

PRAHA

ve fotografii Karla Plicky

Praha mluví v Plickových obrazech řečí odvěkou a překvapivou zároveň, tu strhujícím realismem, tu zas nevýslovností až mystickou. Je to soubor fotografií vydávaných po prvé v této vnitřní hodnotě a vnější rozměrnosti. Nezvykle veliký formát hlubotiskových reprodukcí v knižní úpravě vyplynul z vnitřní úměrnosti kompoziční. Z nepřeberné tvarové a skupinové bohatosti pražských pohledů najdete tu vedle přímých objevů též motivy známé, ale zaslouží si zvláštního povšimnutí, jak jsou viděny a hlavně, jak jsou osvětleny. Zvláštní význam alba spočívá ovšem v záběrech téměř nebo zcela neznámých. Každý list svědčí o péči a často nemalé obtížnosti, s kterou dbal autor toho, aby se vyhnul stavbám a zjevům úpadkovým, které by vydávaly smutné svědectví o Praze zhyžděné. Tak se stává tento dokumentární cyklus pravdy a skutečnosti zároveň i vyznáním umělcovy duše, mohutným

Ba

Naše značka - Dobrý tisk - Dobrá kniha

DOPORUČUJEME

S kamerou za zvěří našich lesů

FOTOGRAFOVAL Dr. J. V. STANĚK.

TEXT SESTAVILI Doc. Dr. J. OBENBERGER

A Dr. J. V. STANĚK.

Myšlenka zachytit opravdový život naší přírody zrála v autorovi již po dlouhá léta. Od dětství žil v přírodě, srůstal s ní, učil se ji znát a v chápání jejích drobných krás nacházel smysl vlastního života. Příroda mu dovolila nahlédnouti do svého zákulisí a pomocí fotografické kamery zachytiti nespočetné množství krásných a vzácných snímků. Tato kniha nebude pro jedno přečtení, ale bude nám atlasem, ve kterém budeme stále a stále hledati a nalézati nové. Bude nejen nezbytnou pomůckou našim školám při vyučování a všem lesníkům ve své praxi, ale bude nejmilejší a nejdražší knihou všem těm, kteří přírodu obdivují a mají ji rádi. Dílo je velkého formátu a obsahuje 340 stran se 482 fotografickými snímky, 8 čtyřbarevných fotografií a 23 kresby mistra A. Pospíšila. Je reprodukováno a

117
31. Mai 1941.

-----
1. An
W-Obersturmbannführer
Hauptschriftleiter HeiB,
Berlin W 9,
Potsdamer Strasse 18.

Lieber HeiB!

Im Auftrage von W-Gruppenführer Frank übersende ich
hiermit das Heft 6 der Zeitschrift "Volk im Osten" zur
gefälligen Durchsicht.

04777

Heil Hitler!

Ihr

W-Obersturmbannführer.

2. Z.d.A.

St. G. XII 36

Swobodné zednářstvo nástrojem židovstva

Mluví-li se o židech a židovství, není možno přejít mlčením jeho odnož a nástroj, jímž je svobodné zednářství. Toto tajné sdružení je rozšířeno po celém světě stejně jako židovstvo. Schůzky svobodných zednářů se konají tajně, v místnostech odlehklých nebo nenápadných (dříve u nás leckdy na akademické půdě a ve vědeckých ústavech), za použití starobylých formulí rituálu a zvyků, což všechno kořenilo ve Starém zákoně podobně jako židovstvo. Vědci, kteří se speciálně a podrobně obrátili svobodným zednářstvím v jeho poměru k židovstvu, dospěli k závěru, že základna obou je totožná, totiž Kabbala a Talmud. Mimo to je dán úzký vztah, ba slušnost svobodného zednářstva vůči židovstvu osobním vlivem velmi četných jeho židovských členů, kteří namože v něm zaujímají nejvýznamnější místa. Dalšími shodnými znaky jsou závazek vzájemné podpory, povinnost mlčení a bezvýhradná poslušnost pokynům vedoucích. Zednářský úřad místra v mnoha bodech se podobá úřadu rabína v židovské náboženské obci.

Anglo-židovské pojevnectví

V Anglii, kde všechno duchovní je jen prostředkem k vlastnímu účelu podobně jako v židovstvu a kde křesťanství je jen pobožnostně-křesťanským vývěsním štítem, zakrývajícím zámyšly a činy velmi nekréťanské, bylo svobodné zednářství vždy považováno za zvlášť účinný prostředek k pozvednutí obchodu a šíření anglické moci po celé zeměkouli. Bohatí rejdari a obchodníci, guverneri a vysokí úředníci zámožných držav, důstojníci loďstva válečného i obchodního, ti všichni byli svobodnými zednáři. Snaha židů o vniknutí do anglických loží nenarážela na odpor, naopak byla přijímána velmi vřelě, neboť Angličané si od židů slibovali velký prospěch pro svůj pravý cíl, totiž pro šíření anglické moci a obchodu. Mimo to Angličanům byli židé vždy značně blízcí pro určitou povahovou podobnost, v níž egotismus, bezohlednost a pokrytectví tvořily hlavní shodné rysy. Angličané potřebovali pomoc židů zejména proti Španělům, Portugalcům a Holanďanům, proto již od poloviny XVIII. století přijímali židy ochotně do svých loží. Je tedy společenství Angličanů se židy, uzavřené v zednářských ložích, staré bezmála dvě stě let! Podobně došlo velmi záhy i ve Francii ke vstupu židů do zednářských loží, jež pak v průběhu doby zcela ovládli a požidovstili. Také ve střední Evropě začali židé v minulém století stále silněji vnikat do svobodného zednářstva, v němž pak v důsledku toho vznikly vnitřní nesrovnalosti, vyvrcholivší odchodem části členstva, nesouhlasivšího se změnou původního zednářského názráni pod vlivem židovským. Podle svého osvědčeného systému židé znechtivši odporce, vytlačili je z loží, jež pak podřídili svým cílům a přáním. Tento rozkol nastal v ložích německých, maďarských, francouzských, italských a amerických v poslední třetině minulého století. Po prohrané válce Francie s Německem v letech 1870—71 začalo židovstvo v Paříži tažení bezúspěšné nenávistí proti obnovenému císařství německému právě pomocí loží, jež již mělo ve své moci. Opozděným nepřítel Německva A. Crémieux založil r. 1871 v Paříži Všežidovský svaz (Alliance israélite universelle), jenž pak pracoval v nejužším společenství s židovským tajným svazem zednářským B'nai B'rith. Židé se dali všude v ložích do práce s velkou agilitou a záhy strhli na sebe vedení dosáhnuvše vlivných funkcí. Tak zejména jim záleželo na tom, aby dostali do svých rukou písemnou agendu loží, neboť tím měli v rukou jejich styk s významnějšími ložemi od nichž přicházely direktivy politického rázu.

Zednář — hrál Eduard VII.

Tajným cílem západoevropských loží bylo již od osmdesátých let minulého století zdořování rostoucí moci Německa. Dálo se to v zájmu Francie, jež po své porážce, připravovala „revans“, a v intencích Anglie, která nemohla na kontinentě potřebovat silné Německo. Již tehdy

Dr. Rašín - obětí židovstva

(Dokončení)

Opravdu to stojí za to, sledovat podrobněji vyšetřovací protokoly, jak Eisler zprvu šmahem zapíral, pak, usvědčován, všečicos povážlivého přiznal pod tlakem skutečnosti, ale posléze přece jen vyvázl z nebezpečné smyčky podobně jako tehdy s onou vzpourou v německobrodském táboře. Při prvním výslechu 10. ledna 1923 v Německém Brodě Eisler popřel prostě vše. Ač byl členem krajského výkonného výboru, odvážil se

tvrdit, že si politiky velmi málo hledí a že zavrhne jakoukoliv individuální akci teroristickou. Známost se Soupalem popřít nemohl, neboť oba byli funkcionáři téže krajské organizace a pravidelně spolupracovali v agendě. Všechno však měl nadmíru nevině. Dokonce tvrdil, že za jízdy vlakem do Světlé v den před atentátem na dr. Rašína vůbec nemluvil se Soupalem o politice, jediné prý o pojišťovacích věcech, neboť Soupal

byl pojišťovací akvizitér. Při tom uklouzlo Eislerovi nepřímé doznání, o němž dnes však již navíme, zda bylo za vyšetřování náležitě zhodnoceno. Eisler totiž řekl Soupalovi jeho pojišťovací vyhlídky pesimisticky, a v protokolu o tom do slovně vypověděl: „Ve vlaku mluvili jsme opětovně pouze o pojišťování a o nesnázi, získávat v tomto směru obchody, poněvadž železniční zřízení, neboli, tvořící hlavní kádr zakaznictva Soupalova, nebudou za změněných poměrů ochotni nové pojištění uzavírat.“ Co to byly tehdy ty „změněné poměry“? Srážky z platů státních zaměstnanců. A kdo je prosadil proti všem? Ministr dr. Rašín, jenž se bruto stal terčem nanávisti a útoků! Jestliže tedy Eisler řekl Soupalovi černě jeho budoucnost a vinnými činil „změněné poměry“, pak nutně zbuzoval a utvrzoval v Soupalovi osobní nenávisť vůči dr. Rašínovi. Rašínovány žid dal mladému fanatíkovi a existenci mu zoufalci poslední injekci. Pak mohl klidně vystoupit z vlaku. Ze skutečně rozmluva v tomto směru musila probíhat, naznačuje i další věta Eislerova protokolu, jež praví: „Pak mne upozornil Soupal že už není členem FDTJ a že není také členem sjezdi (německobrodské) organizace.“ Před tou Soupal Eislerova upozorňoval právě v této souvislosti? Vysvětlení poskytuje protokol o Soupalovu výslechu ze 7. ledna 1923, v němž je též zápis: „Na otázku, vystoupil-li jsem snad proto, aby můj čin nebyl přičítán straně, odpírám odpověď.“ Toto odepření je přiznání. A strana, to byl především žid Eisler. Ten vše nastražil, ale sám chtěl být kryt.

České svědectví

Do pravého světla postavila Eislerova protokolární výpověď německobrodského politického tajemníka Josefa Peňáze, jenž uvedl toto: „Přisobím v Německém Brodě 3 roky a po tuto dobu znám Theodora Eislera. Nejsem jeho osobním nepřitelem a rovněž různost názorů politických nemůže mne vésti tak daleko, abych vyvořoval nepravdu a snad ze zášti svědčil proti němu. Eislerova jsem znal vždy co výbojného člověka. Zejména od r. 1921 počínal si nejen výbojněji, ale přímo vyhrážně. Tak na př. v době prosincového puče v roce 1921 byl jedním z prvních aranzérů, vedl deputaci stávkujících na politickou správu, a já jsem se s ním ostře střetil v politických náhledech, ježto Eisler pšobil i na naše straniky, aby se tehdy připojili ke stávce. Loni v létě jsem byl vlakem z Něm. Brodu do Chotěboře na schůzi. V Něm. Brodě nastoupil do téhož kupé Eisler, a cestou se rozpředla mezi námi debata o politické situaci a taktice. Eisler proti mým vývodům v řeči podřhl: „Stojím na stanovisku teroru“. Když jsem nazval politickou vraždu zločinem, řekl Eisler: „Já to schvážuji, pakli to slouží věci.“ V kupé mimo nás seděli i jiné osoby. S Eislerem nastoupil nějaký mladík, kterého Eisler zná. (Byl to Soupal, jak jsem přiznal ve vyšetřování.)

Na protokol tajemníka Peňáze žid Eisler prohlásil: „Rozhodně popírám, že bych byl vedl takový rozhovor, jak jej Peňáz reprodukuje a že bych byl s ním mluvil o politice, poněvadž zásadně nemám ve zvyku ve vlaku o politice mluvit.“ — Ale když pak došlo ke konfrontaci, byl Eisler Peňázem usvědčen a zcela po židovsku se vykrucoval. Nepamatuje se, že se mluvalo o politické vraždě, ale i kdyby, tak prý to mnil jinak. A jestli se mluvalo o odstranění lidí, kteří stojí v cestě plánu extrémního marxismu, pak prý tím myslel jediné jejich odstranění z vlivných

Cifry, jež zdrcují a křičí

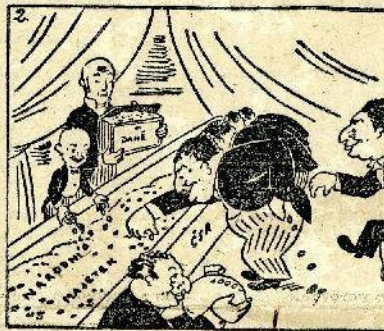
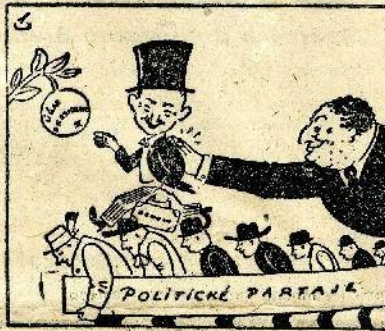
Císelné údaje o židech u nás dosud postrádaly žádoucí přesnosti a spolehlivosti. Ať se nám zdají jakkoliv překvapující a pro nás národ nepřiznivě, přece pořád ještě nevystihují plně skutečnost. Bylo totiž u nás oblíbenou židovskou taktikou, že se činnost a majetky židů co nejvíce zastíraly buď nastrojenými Arjiči nebo různými anonymními firmami. Nadto ještě nutno uvážit (a ani okamžik nepustit ze zřetel), že židé ztížili kontrolu své výdělečné činnosti též tím, že již od počátku tohoto století ve značném rozsahu asimilovali zejména v Čechách a po roce 1918 také proslavením se za bezvěra.

Kolik židů bylo u nás?

Podle těchto úředních dat, opírajících se o sčítání lidu ke dni 1. prosince 1930, bylo u nás 356.829 osob židovského náboženství, mimo to 854.633 osob bez vyznání, v čemž zastíjí se skrývá značné procento jedinců židovské rasy. Toto podezření je podpiráno již faktem, že hlav-

- a) u římských katolíků: 264 na samostatné a nájemce, 78 na úředníky, 80 na zřizence, 441 na dělníky, 43 na učedníky, 85 na nádeníky a 9 na domácké dělníky;
- b) u židů: 499 na samostatné a nájemce, 189 na úředníky, 164 na zřizence, jen 92 na dělníky, 34 na učedníky, jen 21 na nádeníky a 1 domácký dělník — K tomu ještě dlužno připomenout, že jde o data, do nichž bylo zahrnuto též Slovensko a Podkarpatskou Rusi, kde se vyskytovala židovská chudina, dodávající dělníky a nádeníky. U nás v Čechách a na Moravě jich nebylo takřka vůbec;
- c) bez vyznání: 108 na samostatné a nájemce, 180 na úředníky, 137 na zřizence, 547 na dělníky, 28 na učedníky, 33 na nádeníky a 7 na domácké dělníky;
- d) českomoravská církev: 184 na samostatné a nájemce, 93 na úředníky, 137 na zřizence, 493 na dělníky, 54 na učedníky, 30 na nádeníky a 9 na domácké dělníky;

Ruka ruku myje!

ním existenčním oborem těchto lidí bez vyznání byl průmysl, tedy právě domena židů: z 1000 osob bezkonfesionálních totiž byla koncem r. 1930 zaměstnáno jen 59 v zemědělství, 86 v obchodě a peněžnictví, 87 v dopravě, 77 ve veřejné službě a volných povoláních 19 ve vojsku, ale plných 885 v průmyslu, zatím co zbytek byl různě roztrfštěn.

Veřejné služby a svobodná povolání

Ve 116. svazku svých publikací soustředil statistický úřad v Praze výsoce poučný materiál, týkající se židů, hlavně v kapitole VI. (Povolání podle náboženského vyznání.) Právě v ní na stránkách 27 až 31: „Abnormální zbytnění městských povolání jeví se ovšem u izraelských“ (tento název dnes již nemá odůvodnění ani oprávnění, proč jej dál všude nahrazujeme jediné správným názvem žid), „u nichž vystupuje ještě ostřeji než u židů podle národnosti. Teprve v kvalitativní konfesijní se totiž plně uplatní skupina židů českomoravských, z níž zemědělská složka téměř úplně vymizela, čínic pouhých 1.7%. Tim se celková kvóta zemědělců mezi židy snižuje na 8.9% a kvóta obyvatelstva, příslušného k obchodě, se naopak zvyšuje na 45.3%. poměrně nejvíce příslušníků ve službě se svobodnými povoláními, tom je téměř dostihují bezkonfesionální z kapitoly VII. (Současně esijních skupin), kde se v závě- 33 doslovně: „Tyto změny“ (nácvota samostatných podnikatelů odlesem kvoty dělníků a zřizenců jinak vysvětlit než domáčkou, lesijních byly v letech 1921—30 i také se strany židovské.“ Zjištěvá a důležité.

manuelní práce!

manuelní práci, tu poskytuje velmi jasny pomocí tabele na 31 straně citované úřední publikace statistické. Z ní vysvitá známý fakt, že židé se vyhýbají tělesné práci a hledí vydělávat co nejlepší způsobem. Zajímavé je, že podle těchto dat židé měli u nás ve všech nejvíce úředníků, totiž 18.9 procenta. Cifry v této tabele jsou tak příznivé, že je reprodukovateme jako důkaz nespravedlivě výhodné police židů u nás až do poslední doby: zároveň při tom znovu připomínáme, že se třeba si všimnouti i skupiny bezkonfesionální, kde se skrývalo též mnoho židů.

Výmluvná statistika

Z 1000 výdělečné činných osob připadalo r. 1930 u nás:

- e) evangelici všech denominací: 336 na samostatné a nájemce, 89 na úředníky, 78 na zřizence, 346 na dělníky, 28 na učedníky, 106 na nádeníky a 9 na domácké dělníky.

Co se jim líbí nejvíce?

Svrchované poučné jsou pak úřední statistické cifry, jež specifikují sociální rozvrstvení židů v oblasti Čech, Moravy a Slezska, Dohro jich tu bylo roku 1930 činných:

- V zemědělství a zahrádnictví: 523 samých, 120 nájemců, 77 úředníků, 34 dělníků, 11 nádeníků (opakuji: v celé oblasti Čech, M a Slezska pouhých 49 židů pracovalo fy v nejdůležitější životní oblasti).
- Lesnictví a rybářství: 1 samostatný, 3 úřední, 1 dělník a 1 nádeník.
- Hornictví: 7 samostatných, 65 úředníků a dovoští dělníci.
- Hutnictví: 1 samostatný, 103 úředníci, 1 níků a 3 nádeníci.
- Průmysl kamene a zemín: 112 samostatných, 3 nájemci, 106 úředníků, 11 dělníků a 2 nádeníci.
- Průmysl sklářský: 40 samostatných, 116 níků, 15 dělníků a 1 nádeník.
- Průmysl chemický: 148 samostatných, 1 nájemce, 527 úředníků, 20 dělníků a 3 nádeníci.
- Průmysl dřevářský: 188 samostatných, 204 úředníci, 38 dělníků a 2 nádeníci.
- Průmysl textilní: 526 samostatných, 868 úředníků, 99 dělníků a 6 nádeníků.
- Průmysl kožařský: 155 samostatných, 143 úředníci, 31 dělníků a 1 nádeník.
- Živnosti stavobní: 296 samostatných, 282 úředníci, 55 dělníků a 7 nádeníků.
- Obchod se zboží: 12.362 samostatných, 33 nájemců, 3007 úředníků, 3300 zřizenců, jen 117 dělníků a 8 nádeníků. — Potřebují vůbec komentář tyto úžasné cifry?
- Pomocné živnosti obchodní: 897 samostatných, 1 nájemce, 481 úředník, 5240 zřizenců a 6 dělníků.
- Peněžnictví a pojišťovnictví: 90 samostatných, 1 nájemce, 2107 úředníků, 185 zřizenců a 3 dělníci.
- Služba zdravotnická: 1122 samostatných, 1 nájemce, 504 úředníci, 192 zřizenců, 22 dělníci.
- Svobodná povolání: 1282 samostatných, 2 nájemce, 1549 úředníků, 110 zřizenců, 25 dělníků.

Tato úřední data jsou jistě úžasná, i když ještě zcela nevystihují skutečnost, kterou jsme kolem sebe až do poslední doby pozorovali a téměř každodenně trpce pocítili: že židé u nás ovládali obchod a valnou část výroby, že svou nespravedlivě silnou složkou úřednickou vykonávali velký vliv ve věcech úředních, že měli ve své moci vše, co jsme měli sami mít v rukou, jestliže jsme chtěli být národem skutečně nezávislým na židovstvu a jeho rozkladných vlivech

Eisler jaksi nenápadně potom vymizel z celého případu Soupalova. Z vyšetřovací vazby byl propuštěn, v žalobě proti Soupalovi se jeho jméno nevyšlyovalo, soud he neviděl jako spolupachatel nebo jako svědek. Ba ani protokoly s Eislerem a výpověď tajemníka Peňáze se již neobjevily na soudním fóru — Iátrů Eisler také byl jen astrolog, chironant, grafolog a na dru Rašínovi se mu nechtěla jen ta číselka 6 jako jeho souvěrec Kohnovi a tím velkým tlustým nosem...

Posrřav z Jevan!

Čedhy a Morava o židovském otroctví

Krásné a rázovité moravské Slovácko, tato perla našeho národa, se stalo v minulosti obětí Židů jako snad žádný jiný kraj v Moravě. Kdyby nebylo konto židovské viny obtíženo u nás ničím jiným než právě Slováckem, musilo by to samo již dávno stačit, abychom označili Židy za zločinné škůdce celého našeho národa a vyobcovali je do všech důsledků ze své životní oblasti.

Právě na Slovácku začali Židé řádit s kořalkou již v XVIII. století, takže z té doby se datují první velké stížnosti na ně. Když pak revoluce roku 1848 — v pozadí osnova Židy hlavně v jejich prospěch — odstranila dřívější uzavření Židů v jejich krivolakých ghetech, vyvalil se rázem zkázaný proud do našich měst i na venkov.

Je nezvratnou skutečností, že v letech 1860 až 1915 získali na Moravě a v domovské majetku za tehdejších 50 milionů K, tedy v dnešní hodnotě nejméně za půl miliardy. A v této obrovské cifře vůbec není započítána hodnota velkozemědělských a průmyslových podniků, jež se za ono období dostala Židům do spárů. Ta také vřejatně nebyla menší, takže možno říci, že za pouhých 50 let oloupili Židé Moravu o planou miliardu národního majetku!

Po roce 1848

Nyní vylieme aspoň v několika konkrétních případech, jaké byly ony zločinné židovské praktiky na Slovácku v minulém století. Jakmile se jim to stalo možným po roce 1848, začali se Židé zakupovat ve městech i na venkově. Při tom si volili vždy ty nejvýhodnější objekty, na náměstích a v hlavních frekventovaných ulicích, aby byli, jak se říká, „na ráně“ pro všechny kupující. Domácí obchod, jenž byl skrovnějších rozměrů a finančně slabší, bezohledně zatlačovali do odlehklých uliček, na místa obchodně nevýhodná, a již tím jej ničili, nehlédě ke všemožným konkurenčním nekalostem, jichž se nikdy neštítali. Tak ve slováckém Hodoníně, kde měli roku 1900 v rukou již velmi značný domovní majetek, dovedli je až za dalších deset let zdvojnásobit, kupující kdejaký vhodný dům. Za 50 let získali Židé v Hodoníně domů a pozemků za 20 milionů K. V Uheršském Ostrohu neměli Židé kolem roku 1870 ještě ani jediného domu. Ale roku 1918 již jich měli 12 a to vešměs na nejvýhodnějších místech a v celkové ceně asi 3 a půl milionu K podle nynější relace.

Jestě hůře než ve městech řádili Židé na venkově a to nejen jako krámmáři, hospodáři a půleníci, ale též jako parceláři, kteří tu obrovsky bohatli, neboť uvolnění seiské půdy bylo v minulém století provedeno k neštěstí našeho rolnického stavu předčasně, takže prospělo jedině Židům, neboť nebylo včas postaráno o ochranná opatření rolnictva, které mimo to nebylo tehdy ještě na vyšší úrovni, aby dovedlo čelit židovskému náporu a úskokům.

Půjčky na 32% úroků

Dnes bychom snad ani nevěřili, čeho všeho byli tehdy Židé schopni, kdyby nám o tom nepovídaly nezvratné důkazy staré gruntovní knihy, do nichž Židé dávali zapisovat své uhořství v podobě půjček na 16%, 20%, ba až 32% úroků. Právě z těchto starých gruntovních, jež mluví nezvratnými fakty, je jasno, že v minulém století, kdy Židé vytvářeli nejen na Slovácku ale i v ostatních našich krajích svou majetkovou moc, padalo na jejich vrub ne méně než 90 procent všech exekucí dražeb.

Zotročování Hané a Slovácka

Nelhostně a s dábelskou vypočítavostí se lichvářilo, ničilo, prodávaly se střechy nad hlavami nešťastných rodin. Jako supové se vrhali Židé na každý kousek půdy, parcelovali statky a grunty, používalice při tom nejhorších machinací k úplnému ožebračení svých obětí. Jak na Slovácku, tak zejména na úrodné Hané se Židé vrhali v celých smetkách na venkov, aby získávali půdu a obrovsky na ní vydělávali, rozprodávající ji na drobné pošetilým lidem, kteří si myslili, že od „panátů Židů“ dostanou pozemek laciněji než od původního majitele. Mnozí Židé se stali z těchto čachrů s půdou milionáři a měli „v kapsě“ celé obce. Tak pověstnou byla v té době rodina Gallů z Uheršského Hradiště, jež zasahovala daleko na Napajedelsko, Uherskobrodsko a Zemancko; v jediné slovácké obci (Kunovčičech u Uheršského Hradiště) dovedl Gallů nekvalitními praktikami sкупit téměř 700 měřic půdy.

Kořaleční Židé

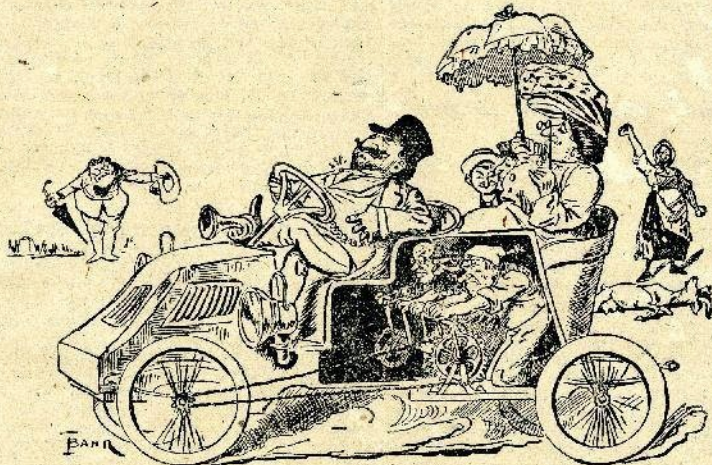
Nejhanebnějším židovským zločinem se však stalo kořalečníctví, kterým všude, kde se dalo, nuzáčili nás lid mravně a ohradili hmotně. Bez jakékoliv nádsázky možno říci, že až do počátku tohoto století většinou výroba kořalky u nás byla v rukou Židů, kteří přímo zaplavovali celé kraje kořalečnickým morem.

Mnozí z nich bohatli tempem opravdu amerického, takže vznikly celé dynastie kořalečnických milionářů. Zřejmě slovácké město Zemanec se stalo před světovou válkou pravým eldorádem židovských kořalečníků, kteří si tu vybudovali velké rafinerie, sklady lihu a palivny, došvalice kořalku daleko široko. Taková Entzweiglové, Frankelové a Fürstové hrabali miliony, zatím co sta a tisíce jejich obětí utopily v kořalce jmění i rozum, předčasně hynuly, odcházely o žebračné holi do světa a připadaly na oblič svých obcím. Židovská kořalka měla vsude na svědomí mnoho sebevražd a rodinných vzrátů. Snad nebylo dědiny a tím méně města, kde by neznělá na tle, na duchu i na majetku řadu svých obětí. Trest za hrůzu, již způsobila, nikdy nemůže být dosti velkým — a čím později přichází, tím musí být tvrdší.

Taktikou židovských kořalečnicků vždy bylo,

zmocnit se na venkově všemi prostředky co největšího počtu hospod, aby si zajistili stálý a stoupající oděr své kořalky, kterou nak denně rozváželi po kraji v celých hektolitrech. Nejspelehlivější spolupráci nacházeli ovšem tyto velkouvýrobcí otravy v židovských kořalčích, jež utloukaly své oběti v malém, ale zato tím důkladněji. Když majetní lidé propijeli tu vše, co

sováním, zase přišla žaloba, porovnání, nové úvěry — až jednoho dne přišel na buben celý grunt. Ruku v ruce s kořalkou šly všude židovské obchody obilina, jež byly dalším důležitým prostředkem, jak našeho sedláka ovládnout a podřídit židovské nadvládě. Židé uchvátili nákup i prodej, stali se dodavateli, diktovali ceny obilí, jak se jim zlíbilo, a rolník byl vlastně i na své

Kresba J. Bahra

Všichni na něj dělají — a Žid se veze...

Archiv „Echa“

měli, pak pilil „na zapomenutí“ a končil v krámmáři, v bláznici nebo s provazem kolem hrdla. Židovští kořalečníci, když si takto nadělali velké jmění, šli do města nebo na pohodlný odpočinek. Ale kořalku prodali zase jen Židovi. Jakých užemností byli schopni vůči svým obcím, o tom uvedeme aspoň jediný případ z tisíců a desítek tisíc: v obci Skalska na Kyjevsku židovský kořalečník opil sedláka a vylákal na něm kupní smlouvu na jeho velkou usedlost za pakatel. Když pak sedlák vystráždil a s hrůzou si uvedomil, co provedl, a pláčem prosil Žida, aby upustil od této „koupě“, po velkém prošení Žid milostivě svolil, ale musel dostat mnohatisícové odškodné... Šablona židovských praktik v kořalce hývala vždycky stejně úskočnou jako účinná. Obět se nejdříve sváděla úvěrem a ochotou, dluh se připisoval, pak najednou se začalovat, nějak se to porovnávalo, zase se začalo s úvěrem a přípi-

pudě jejich nevolníkem. Židé ovládli trhy celých krajů, jež se staly jiným obchodním prostrím nepřístupné. Získáním monopolu v obchodu obilím dostali Židé zároveň rozhodný vliv i na pivovary a mlýny.

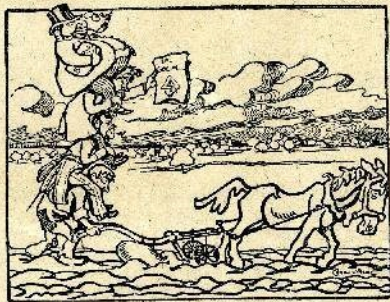
Z archivu Uheršského Brodu

Klasikou ukázky židovského pronikání do našeho města poskytuje archiv Uheršského Brodu. Toto druhdy královské město na pomezí moravsko-uherské často a těžce trpělo válkami. Ale právě toho Židé využívali, aby získávali majetek a rozlézali se po městě, jehož křesťanské obyvatelstvo bylo decimováno. Historik Uheršského Brodu, řed. J. Kučera, zachoval a soustředil o brodských Židech velmi poučný materiál, jež tu aspoň částečně citujeme, neboť podobně jako v Uheršském Brodu jisté se Židé chovali v minulosti i v mnoha jiných našich městech.

Židé na venkově

Odhalení českého poslance v rakouském parlamentě

Ve schůzi rakouské poslanecké sněmovny ve Vídni podal 18. května 1910 poslanec František Okleštěk interpelaci, jež je dosud velmi důležitým dokumentem o řádění Židů v našich krajích. Obsahovala množství dokladů a fakt, těžce Židy obviňujících, a byla nesmlouvavě pravdivá. By-

Tak tomu bylo také u nás...

Francouzský karikaturista Caron d'Ache 1898 Archiv „Echa“

lo jisté třeba notně osobní statečnosti k jejimu podání, neboť Židé tehdy byli v Rakousku již všemožnými pány, kteří se dovedli kruté mstit svým nepřítelům. Poslanec Fr. Okleštěk nastavil zrcadlo jejich mravní ohybnosti tak rozhodným způsobem, že jsme se s obdivným činem nesetkali již ani v Národním shromáždění bývalé česko-slovenské republiky, kdy byly svazány ruce a zámknuta ústa všem odpůrcům Židů oním neblahým zákonem na ochranu republiky (a především Židů). Ve své interpelaci vyličil poslanec Fr. Okleštěk též několik případů, typických pro židovské obchodní praktiky. Buďtež zde citovány, neboť patří k rystum židovského pronárodě právě tak dnes jako před tisíci léty!

Interpelace českého poslance

„Do našeho venkovského města přišel loni polský Žid se čtyřkolým vozíkem, vzevším vpravdě halléského. Na vozíku měl náklad tří malých, špinavých dětí, čtvrtě asi šestileté cupalo psky. Žid byl roztrhaný, měl odporou oční nemoc, jeho

První zmínka o Židech v Uheršském Brodu pochází z roku 1478, kdy Davidka, žena brodského Žida, vymáhala podle dlužního listu na parkemistru a radě města 28 zlatých uheršských. Ale dokázalo se, že dlužní list je falešný. Brodští Židé smíli žít ve středověku jen na předměstí a zabývali se většinou živnostmi. Až do třicetileté války bylo v Uheršském Brodu židovských domů jen 5, ale když se pak uvolnilo mnoho domů po nekatolicích, kteří odešli, osazovali je kromě vrchnostenských úředníků a služebníků také Židé. Celkem dostali 48 opuštěných domů, což se stalo základem židovské obce brodské. Židé se pak začali značně rozmnožovat, a jejich majetek brzy trojnásobně převyšoval majetek všeho měšťanstva. Židé rychle pronikli do všech živností, zejména ovšem do obchodu, čímž úžasně bohatli. Při tom se však čistě po židovsku „ulávali“ ode všech břemen a povinností, takže v Pamětech král. města Uheršského Brodu čteme na str. 309 tuto stížnost na ně: „Ne malou než velkou škodu město toho trpí pro Židy, kteří nechtějí všehny handle nám odjmají a chudým řemeslníkům v živnosti jejich překážku činí, ale také žádných nesází a povinností měšťanských a škod venšských s městem trpěti a snášeti nechtějí; proč z těch a mnohých příčin jiných, aby město očištěno bylo a na předměstí, kde dle starodávnosti pro ně místo se vykázkalo, majíce oni beztoho tam svou synagogu, prosili měšťané vrchnost svou.“ Také pan Maximilian Oldřich z Kaunice, pán Uheršského Brodu, zaslal u svého hejtmána roku 1707 ostře proti Židům dopisem, v němž mimo jiné psal: „Chudoba mých poddaných zavíhují Židě tím, že jim přejíjí peníze na obilí, vlnu, dobytek a jiné věci, které po sklizni od nich v polovičních cenách berou. Proto jednáni takové má můj hejtmán přísně zakázati, nad tím bítí a je přísně trestati.“

Kupování křesťanských domů Židy se začalo v Uheršském Brodu po r. 1848. Při prvním případě byla z toho v obyvatelstvu velká nevole, ale Židé bezohledně dál prováděli svou, takže v letech 1848 až 1910 získali v Uheršském Brodu ne méně než 57 domů z křesťanských rukou, zatím co židovských domů... vesměs ovšem méněcenných a chatrných, přišlo v té době do držení křesťanů jen 7. Při tom si Židé plánovitě obsadili ta nejlepší místa ve městě, zejména všechny příchody do něho.

To je jen jeden příklad židovského pronikání do našeho města a jeho ovládnutí. Ale je to příklad velmi názorný a poučný.

Velmi zajímavý a podrobný materiál historický o řádění Židů na Moravě přiní si právě vyšlá kniha A. Nechvalovského „Staletý dšs Brna“, Stran 126, cena 10 K. Objeďte u Frant. Aujeského v Brně-Kr. Polí, Máchova ulice č. 7.

pláčet, snaží se stýj co stýj získat odpřice pro svůj chabrus, aby jim přestal škodit.“

Nebo jiný židovský trik: „Ve městě žijí dva obchodníci-konkurenti: Čech a Žid. Čech objedná v továrně různé zboží a plátno. Agent-Žid přirozeně ukáže vzorky zboží, Čechem koupeného, jeho židovskému konkurentu. Ten nelení a dá si v téže továrně udělat totž zboží, jenže o několik centimetrů užší a plátno o dvě až tři niti řidší. Přilozeně je takto zhoršené zboží levnější, nechleď i k jiným výhodám, jež dá Židovi téměř každá továrna. Ale co se potom stane? Naše ženy jsou plny nadšení, že Žid dává „totž“ zboží laciněji než Čech, a český obchodník je zoufalý, že Žid prodává laciněji než on nakoupil, o úhradě rezie a zisku vůbec ani nemluvě. Že se Žid dopouští pustého švindlu, nikoho nenapadne. Podobně se začal Žid praktikovat na Slovácku se známými červenými sátky, nezbytnou to součástí krojů. Aby zdolali českou konkurenci, dali si tyto sátky vyrábět nitovky z čistého hedvábí, jak tomu bylo až do té doby, nýbrž z hedvábí, promíšeného bavínou. Pak slevili hodně s dosavadní cenou sátek, jež ovšem nepřestali vydávat za čistě hedvábí a nicím tím svou českou konkurenci. — Stará židovská taktika vždy byla, slevit na některém zboží, na němž výdělek byl stejně slabý nebo žádný, ale při prodeji pak dostat svůj zisk domů zmocněním váhy nebo zhoršením kvality. Když Žid se uchází o trafikku, zpravidla učiní ze všech nejvyšší podání. Ale setva je mu na tomto základě trafikka přifcena, hned spěchá se žádostí o slevu. Vt, že mu bude vyhověno, s tím již kalkuloval při podání žádosti. Takovými nekalými praktikami se dovedli Židé zmocnit hlavních i podružných trafik v mnoha našich městech. Je v tom snad zvláštní čávtip? Ne. Jen trochu špinavé protěcke a snad i něco horšino.“

„S úžasnou lehkostí se Žid vyrovnává nebo dělá konkursy,“ konstatoval poslanec Fr. Okleštěk ve své interpelaci, „Ale musí vždy při tom vydělat. Jsou židovští agenti, kteří žijí vlastně jen z vyrovnání a připravování konkursů. Židovské konkursy jsou prováděny s takovou rafinovaností, že každý druhý je oproti nim holový hlupáček. Jsou Židé, kteří vyrovnávají se několikrát a provádějí šikovný konkurs, nabývají jmění a obchodují dále, slevě vybavují děti a pod. Kdo se osmělí proti nim veřejně vystoupit — zle s ním. Denunciuji, udávají. Máme řadu případů, kdy denuncovali učitele, profesory, starosty i poslance a to i z člnů sprostých, na něž jsou těžké tresty.“

Zidovšti „dobrodinci“ českých dělníků

Židovské eldorado na Turnovsku a Železnobrodsku

Kdo má sklářský průmysl, který je doma v celé oblasti mezi Zásadou—Držkovem a Turnovem, tomu jistě nejednou došlo k sluchu tvrzení, že to vlastně byli Židé, jimž sluší děkovati za vzestup a význam toho průmyslu. V Turnově ještě i dnes je dosti Židů (jsou to ponejvíce Židé aprechtuší roku 1838 z Jablonce (Gablonz), kteří nešťavně vždy znovu rozhláší své zásluhy o turnovsko-železnobrodský průmysl. Co však ti Židé ve skutečnosti pro onen domácí průmysl udělali? Právě dnes více než kdykoliv jindy je na místě říci o tom několik otevřených slov.

Začali jako vetešníci

Především je třeba konstatovati, že před podáním 1938 žádnému Židovi ani nenapadlo, aby si pro svou obchodní činnost v turnovsko-železnobrodském průmyslu zvolil své bydliště buď v Turnově nebo v Železném Brodě. Židé dávali přednost pobytu v Jablonci (Gablonz), kde tvořili značnou velkou židovskou obec, kde si dokonce mohli dovoliti zbudování nádherné synagogy a kde hráli směrodatnou úlohu při vývozním hospodářství celé tamější průmyslové oblasti. Po desítky let před světovou válkou zaměstnávali se hlavně „ramšovým“ obchodem, t. j. nakupovali staré partie zboží, z nichž potom sestavovali tak zvané „dárkové balíčky“, které nakonec prodávali podomní obchodníci na výrobních trzích a na vesnických pouťích. Vydělali vývozními domy jabloneckými (Gablonz) byly a zůstaly staré německé firmy, jejichž dobré jméno ručilo také za solidní vedení obchodu. Žádný domácí dělník u oněch starých firem nepřišel ani o haléř a bylo tehdy neznámo vysávání dělníků za haněbné mzdy, jak je později prováděli vyšinuvší se Židé. Všichni ti židáckové, jako Raussnitz, Strasser, Oppenheimer, Rand atd., vzhledem k vynikajícímu významu velkých nežidovských firem po dlouhá léta nebyli než vetešníky.

Zlaté časy pro židovské rejdy

Když válka byla u konce a když celý svět hladově kupoval dlouho postrádané sklené zboží, náhrdelníky a jiné ozdoby z jabloneckého průmyslu, byli to opět především Židé, kteří využili příležitosti, aby si veškerými dovolenými i nedovolenými prostředky našachrali jmění.

Žid Alfred Bauer, majitel firmy Burian a Bunzl, která roku 1924 ohlásila konkurs, dovedl si na př. roku 1919 prostřednictvím tehdejší nové československé vlády opatřit milionovou zakázku pro Dálný východ a pro anglické kolonie. Tato zakázka byla financována pražskou vládou. Objednávka zněla na mnoho set beden broušených kalamarů, těžitek na dopisy, toilettních předmětů, ozdob atd. Žid Bauer koupil pak podle své staré zvyklosti veškeré staré sklené zboží, které bylo na skladě a které mohl dostat, zaobil ten „ramš“ do beden a odevdal touto partiívo zboží zasílateli. Aby zůstal odhalen podvodník, dal bedny značkovati přesně tak, jak je značkovala jedna jiná velká firma v Haidě-Steinschönau. S potvrzením zasílatelství v rukou vynikavoval ten Žid několik málo dní poté svých 1 1/2 milionu korun. Mohutným tahem vydělal tak naráz hodně přes milion korun. Po řadě měsíců teprve přišla ze zámoří stížnost, že v celých stovkách beden byly jen válečné upomínkové předměty, ponejvíce s hlavou císaře Františka Josefa I. císaře Karla, císaře Viléma II., s německými nápisy, jako: „Böh treueste Anglii“, „Držíme pevně a věrně pospolu!“ atd. Žid Bauer se však dovedl z oprátky dostati tím, že svalil vinu na onu jinou firmu, jejíž bedny byly označeny zrovna tak jako bedny jeho. 1 1/2 milionu dávně již střežil do kapsy, dal si za to peníze zadívat luxusní vilu, zřídil si nákladnou zimní zahradu s vodotryskem a ani mu nenapadlo, aby býv. československému státu z vykázaných peněz vrátil třeba jen haléř.

Tak jako Žid Bauer také četní jiní jablonečtí Židé dovedli bývalý československý stát podváděti o sto šest, ale dovedli také o miliony šiditi a vykořisťovati české dělníky. A tomu pak říkali: výstavba turnovsko-železnobrodského sklářského průmyslu“. Stalo se to takto:

Jablonecká zásada: „Žij, a nech žít“

V Jablonci (Gablonz) odjakživa platila zásada „žít a nechat žít“. Mnohostranný jablonecký průmysl nikdy s penězi neskřbival. Konečně vyráběl přece luxusní zboží, a cizina za libivé nové věci platila také patřičně dobré ceny. Domácí jablonecký vývozce, jenž měl úzké osobní vztahy k místnímu obyvatelstvu a trochu si zakládal na své dobré pověsti, nemohl se odvážiti toho, aby se svým spoličebanům ukázal jako vyasaváč krve a vykořisťovatel. Jinak tomu bylo u přivandrovalého Žida. Toho naprosto nic nespojovalo s městem a s obyvatelstvem bližšího i vzdálenějšího okolí, které ve své velké mase pracovalo pro jablonecký vývozní průmysl. Pro Žida existovala jen jedna zásada: Dělati obchody za každou cenu! Venku na světovém trhu Žid přitom znal jen jednu cestu: Za všech okolností podbízet své nežidovské konkurenty. A to také dělal nebyvalým, přímo zločinným způsobem. Tak Židovi jest co děkovati, že jablonecké

bijouterie, které ještě v letech 1925—28 v celé zlatě byly vysoce ceněny, do té míry klesly v ceně, že brzy nato mělo býti pro ně používáno jen výrazu „ramš“, používaného kdysi pro partiívo zboží, které před světovou válkou do všech zemí rozesílali „ramšové“ obchodníci.

Ne z dobročinnosti, ale pro vyšší zisk!

Výrobci skleněného zboží a perel ze Zásady, Držkova, Huntřova, Loučnice, Halšovic, Skuhrova, Mukařova, Bratřkova a Železného Brodu již v dřívějších letech přinášeli své výrobky do Jablonce (Gablonz). Obchodní styky s německými jabloneckými vývozci byly vždy velmi příjemné a českým výrobcům přinášely dobrý zisk. Bylo tu skutečné rozdělení práce. V jednom českém místě byly vyráběny sekací perly (tak zv. roccailles), v druhém malé korálky, v třetím byly z tekutého skla svínovány prstěny a v některém jiném místě byly zase dělány skleněné knoflíčky atd. Když však Židé na základě svého záměrného podbízení cen dostávali z ciziny objednávky v měřítku vždy větším, viděli, že nejsou s to ukázat ty umlští v výrobce v jabloneckém kraji. Tu se pojednou rozpomněli na výrobce v české oblasti! Jeť tam se vzorky a

hledali tak dlouho, až našli jednoho českého dělníka, který jim to zboží dodával o 20 nebo 30% levněji, než bylo dodáváno v Jablonci (Gablonz). Jakmile tento proces jednou začal, nechal se již zadržeti. Co dělal jeden Žid, to po něm co nejdříve dělal Žid jiný. Židé opatřovali zakázky Železnému Brodu, Huntřovu nebo Mukařovu nikoli proto, aby zbudovali železnobrodsko-turnovský průmysl, nýbrž proto, poněvadž se domnívali, že čestí domácí dělníci se dají více vykořisťovati než dělníci němečtí! Při tom Židé spekulovali takto:

Čech se dá lépe vykořisťovat

Každý český domácí dělník v Bratřkově, v Líšném nebo bůhvi v které malé vesnici má kus pole, na němž pěstuje brambory, má v chlévě krávu nebo kozu a žije tak skromně, že neklade na život žádně velké požadavky. Proto není mu potřeba platit ani zdaleka tolik jako dělníkům v Jablonci (Gablonz), kteří jsou příliš zvyklí na vyšší ceny! A kromě toho každý český dělník má hromadu dělí, které při práci musí pomáhati, i kdyby to bylo jenom při stříhání knoflíků nebo při navlékání perel. Dětská práce se při tom vůbec nepočítá! Takto dělnické mzdy

nezadržitelně klesaly, až nakonec 38 cm dlouhý náhrdelník a jednoduchými broušenými perliami, který dříve český dělník prodával do Jablonce (Gablonz) německému vývozci za 12 korun toalet, od Žida byl objednan po 4 korunách za kus! Z této ceny 4 korun za celý kusct náhrdelníku odpadly 3 koruny na pouhé sklo, zbytek byl za práci a tlačením, stříháním, broušením a navlékáním skla a na otop, na tiskací formu a na záponky! Mnohý Žid počítal si při tom ještě rafinovaněji, kupoval dělníkovi sklo, tiskací formy a záponky, načež mu platil již jen dělnickou mzdu 20 až 30 haléřů za celý kusct náhrdelníku! Když potom takový domácí dělník došel káral výrobiti v týdnu 200 kusct náhrdelníků, vydělal si se svou ženou a dětmi při práci od časně rána do pozdní noci 40 až 60 korun za celý týden! A z toho si musil ještě sám zaplatiti ublí!

Tak vypadá „budovatelská práce“ židovských vývozců v Turnově a Železném Brodě! Židé při tom ovšem zbohatli, ale český dělník, který byl oslepen „obrovskými objednávkami“ 5000, ba až 10.000 kusct, zaplatil toto „dobrodin“ svým zdravím a zdravím své ženy a svých dětí. Jen Židé sami požívali „dobrodin“, toho dobrodiní, že mohli žiti z toho, co jim vynášelo vykořisťování českých dělníků!

Jak měli naši předkové „rádi“ Židy

První zpráva o Praze, pocházející od arabsko-židovského kupce Ibrahim a roku 965 je zároveň důkazem, že podobně jako do jiných částí střední Evropy pronikali také do našich zemí Židé již v nejranějším středověku, aby tu těžili z obchodu všeho druhu, nejvíce však z nakupování otroků a otrokyň, jež pak zavlékali do říčních a východních krajů, nelibostně s nimi obchodující. Přicházeli-li tehdy k nám Židé až ze vzdálených oblastí Středozezemního moře, pak lze z toho najsisto vyvozovat, že také u nás byli tou dobou usedlí Židé, kteří s nimi provozovali tento obchod.

Před 100 lety

O trvalém usídlení se Židů v Čechách máme první písemné změnky z doby Boleslava I., tedy asi tisíc let staré. Směl tehdy bydlet v pražském podhradí, začali hned obchodovat, ale za dobré přijeli se podle své povahy sereďně odměňovali tím, že začali provádět obchod otroky a to v takové míře a tak surově, že to i v tehdejší době vyvolávalo rozhořčení. Nikdo menší než svatý Vojtěch, druhý pražský biskup, zahájil proto boj s nimi, mnoho jejich nešťastných obětí jim vyval a prudce proti židovskému otrokářství bojoil. Bylo to sještě žiostné, vidět tolik mladých krásných lidí, jinoců a dívek, kterak jsou Židy zavlékáni daleko do krajů cizích a tam prodáváni jako dobytek, pokud si je Židé neponechali sami, aby je bezmezně vykořisťovali pracovně a ukáždli na nich své divoké pudy. Bohužel musíme se zahánbením vyznat, že vznešený úsilí svatého Vojtěcha nenašlo nutnou odezvu u českých knížat a velmožů, kteří pro svůj zisk dái prodávali poddané a tím umožňovali židovské otrokářství. Je velmi podobné pravdě, že nežad boje proti židům-otrokářům byl jednou z příčin, proč svatý Vojtěch pohoršen odešel z Čech. Ale jeho úsilí později asi přece přineslo ovoce, neboť proti židům došlo k určitým opatřením, když se příliš rozmnožili, takže jich bylo jen v Praze bezmála 6000, a když se chovali stále nemesitelněji. Byli vypovězeni z Prahy téměř všichni a jejich velké skladiště zboží pod Vyšehradem asi propadlo moči knížecí. Casem se však Židé podle svého zvyku zase vrátili a začali znovu obchodovat, jako by se nic nestalo. Opět proti sobě všechno popudili svou hrabivostí a bezcitností takže za Efeťsava II. v posledním desetiletí XI. století byli v Praze z valné části vybiti. Tím si na čas Praha a Čechy pomohly od těchto upírů, leč po půlruhém století Židé opět dosáhli svého stupně blahobytu, ba dokonce i určitých výsad, neboť král Přemysl Otakar II. byl jejich velkým příznivcem, asi hlavně z důvodů finančních, neboť mu opatřovali prostředky pro jeho mocenskou expanzi jež se potom slončila pro něho tak katastrofálně na Moravském poli. Roku 1254 byl v Praze vydán královský edikt na ochranu Židů, kteří byli soudně podřízeni přímo králi. Tresty, jimž se hrozilo tím, kdo by se provinil proti židům, byly velmi přísné, a jsou úkazkou, jak dovedli Židé vždy využívat situace, jestliže se vytvořila v jejich prospěch. Tak za poranění Žida se musilo zaplatit po 12 hřivnách zlata jenmu i královské pokladnici, kdo Žida zabil, ztratil život i majetek. Násilí, způsobené Židovce, se mělo

Nathan Hirsch

předseda pražské náboženské obce židovské z počátku 17. století. Soudobá karikatura.

Archiv „Echa“

Videňský Žid Jacob Ries

původem z Prahy. Karikatura ze 17. stol.

Archiv „Echa“

trestat utětim ruky, a dokonce i „nepokojování“ židovské školy bylo stibáno vysokou peněžitou pokoutou. Když však roku 1275 usnesl církevní synod vídeňský určitá opatření v zájmu oddělení křesťanského obyvatelstva od židů (základ jejich docházení do křesťanských hostinců, lázní a jiných veřejných místností, oděšení židů barevnými klobouky a židovce zvláštními účesy, vyloučení židů ze všech hodností a veřejných úradů), našla tato rozhodnutí souhlasnou odezvu též v Čechách. Za vlády Jana Lucemburského byla různá protizidovská opatření soustředěna ve formě zákona, k němuž byla jeho synem Karlem IV. Otcem vlasti, připojena další nařízení (Židé nesměli brát do svých služeb křesťanské služby a volat k porodu do svých domů porodní báby, židovkám byl zakázán pobyt v křesťanských částech Prahy, další stavění židovských synagog nebylo dovoleno).

Jak z toho vidíme, naši předkové již před šesti stoletími i dříve ještě řekli nemesitelnou židovskou otázku tímž prostředkem, k nimž nyní my přistupujeme taktéž.

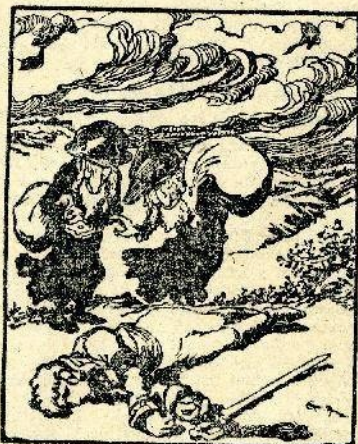
Pražské ghetto — semeništem epidemii

Když pak vypukl v Praze velký mor v roce 1349, byli Židé obviněni, že jej zavlnili, což nebylo s hlediska hygienického tak bezpodstatné, neboť v židovském městě Pražském panovala vždy příšerná nečistota, která byla semeništem všemožných nákaz a v důsledku toho došlo k velkému pronásledování židů. To trvalo plyných 14 let a židy v Praze téměř úplně vyhladilo.

Značná část se jich asi rozprohla na venkov, neboť tou dobou se začali objevovat i v různých jiných městech, jež až dosud byla ušetrěna jejich přítomností. Po husitských válkách, jež židům zajisté nebyly nijak prospěšné, začal se židovský živel zase pozvedat a vzrůstat v Praze ke konci XV. století, takže král Vladislav vydal proti nim r. 1507 vypovidační rozkaz. Ale Židé, jako tak často před tím i potom, dosáhli úplatky na vlivných místech, že zůstalo vypočtení vlastně jen na papíře. Celkem podobně to dopadlo roku 1543, když Ferdinand I. nařídil jejich vyhnání z Prahy a vůbec z Čech, protože je vinil ze zrady za války s Turky a z viny na velkém požáru Prahy. Tenkrát sice dotáhli Židé až skoro na hranice Čech, ale tam podplátili vojenský dozor, jenž je provázal z Prahy a téměř všichni zůstali v Čechách. Pak byl učiněn pokus, aspoň Židy pokřtiti, ale ani ten neměl valného úspěchu. Brzy se vše vrátilo do starých kolejí a Židé se v Praze zase velmi množili, zůstávajíce tím, čím vždy byli, jsou a budou: žilvem rozvratným a znenamovujícím. V okolí stříbrných dolů se Židé nemesili tehdy vůbec zdržovat a nenakupovali podloudné stříbro, neboť řachy s českými stříbrnými groši v okolních zemích patřily k jejich největším výdělkům. Řívu na Bílé hoře a následující po ní protireformaci prožil Židé v Čechách v poměrném klidu a bezpečnosti, neboť Ferdinand II. potřeboval jejich peníze k vedení války a za velké půjčky (které se nikdy nesplácely) zajistil jim svým majetstvem právo volného obchodu i na trzích, svobodného učení se farnostm.

Židé byli válečnými zbohatlíky za všech dob

Zatím co druzí krváceli - Židé bohatli!

Hyeny

Caron d'Acne

Archiv „Echa“

Bylo by snadno možné vyložit, že snad všechny války, o nichž vypravují evropské dějiny, ve své době musily být považovány za „poslední možnost státního vedení“, jak definitivně odklidit nejtěžší konflikty. Takové historické zkoumání ukazuje však zároveň ještě jednu jinou zajímavou skutečnost, totiž tu, že skoro s každou válkou, která byla vedena, vždy byl svérázným způsobem spojen také jeden cizí, třetí národ. Židé oficiálně nevystupovali jako protivník, nevystupovali jako spojenc, a přece vždy byli zúčastněni. Nebyli ovšem zúčastněni jako dobrovolní spolubojovníci nebo třeba jen

Nedá se jednoznačně zjistit, jak mnoho milionů a miliard vydělalo židovstvo v letech 1914—18 a v následující po té době likvidování válečného hospodářství v Německu, Rakousku a v nástupnických státech. V každém případě Žid také ve všech jiných válčících státech, Žid také ve ve všech jiných válčících státech, jak u spojenců, tak u protivníků, zaujímal za světové války podobně důležitá a výnosná místa. Posuzováno s tohoto hlediska mezinárodní židovstvo bylo jistě jediným, kdo získal, bylo kořistníkem Světové války. Nějaké stráty při tom přirozeně zaznamenati nemohlo.

Mohl by být udeřen pokus tvrdit, že novodobý vývoj, význam mezinárodních spojů a ještě jiné takové věci jaksi osudově synům Israele vnutily jejich tehdejší hospodářský válečný význam, ale není tomu tak. Listujeme v knize dějin asi o sto let nazpět, do doby napoleonských bojů a osvobozovacích válek.

Za dob napoleonských

Zde je jednoznačně prokázáno, že Židovka Rachel Levinová, známá z literárních dějin, svého, velmi značného vlivu na vůdčí pány berlínské společnosti a na berlínské dvorní kruhy účinně využívala k tomu, aby svým bratřím opatřila nejručnější válečné dodávky. Tato Rachel Levinová přišla také na myšlenku, které se židovstvo opět chopilo za světové války, na myšlenku tvářiti se „nacionálně“ (což je ostatně totéž, o čem také nyní se opět u nás děly pokusy) a oklikou přes pomocné a podpůrné komitety být v trvalém styku se všemi osobami odpo-

vědými za politické a vojenské dění. V Praze Rachel Levinová před počátkem osvobozovacích válek proti Napoleonovi vedla kancelář, která sbírala dary na „vyzbrojení a podporu dobrovolníků“.

Analy dějin mlčí o ziscích, které ahráblo při tom židovstvo, jež se té „práce“ s Rachel zúčastnilo, neuvádějí podrobnosti o dodavatelských firmách a nie neřikají o odměně té ach, tak nezářné správkyně oné kanceláře.

Zatím co „zásluhy“ této Rachel Levinové a její židovské lky padají částečně do doby po oficiální pruské židovské emancipaci, částečně však již do doby před touto emancipací, máme i dále v dějinách dosti příkladů, jak Židé prováděli své špinavé obchody v dobách svého zdanlivého utlačení. Zabrato by tu příliš mnoho místa, kdybychom se chtěli zmíniti o všech četných židovských válečných kořistnicích v dějinách střední Evropy. Stejně je to velmi smutná kapitola. Jenom někteří z těch židovských válečných kořistniců budtež tu uvedeni jako příklad.

Za sedmileté války

Za sedmileté války Ben Veitel Ephraim skvěle se vyznal v tom, jak držeti svou ovekku v suchu, a dovedl to dělati přesto, že Friedrich Veliký sám byl přesvědčeným protivníkem židovstva. Jako výrobce oněch pašlaných tolarových mincí, v nichž pod tenkou vrstvou stříbra bylo olovo a o nichž lidově se říkalo „navrch Friedrich, uvnitř Ephraim“, tento berlínský

židovský obchodník nahromadil nesmírné částky, které ve skutečnosti plynuly nikoliv pruskému státu, nýbrž do měšce Veitela a jeho židovské kluky.

Z výdělků, které na válečných operacích té doby měli jiní Židé, jen letmo budtež připomenuty ještě velké zisky Rothschildů, kteří za celé své jmění všdci téměř výhradně spekulaci a bojem a umíráním jiných lidí. Dále může tu ještě být uvedeno jméno pověstného Žida Süsse. Na okrají bude snad zajímavati, že otec také básníka Chajma Bückeburga, alias Heinricha Heine, jménem Samson, po dlouhá léta dělal válečného dodavatele. Dělal ho ovšem s menším úspěchem než předkové matky toho drzého Žida, kteří pod jménem Van Geldern, které rovněž bylo ukradeno, byli válečnými a dvorními dodavateli v Nizozemí a u německých kurfürstů.

Za třicetileté války

Konečně budtež tu učiněna ještě zběžná zmínka o účasti Židů na nejstrašlivě postihla celé Německo, včetně s ml, na třicetileté valce let 1618—té byly „korunovány“ nesčetné ských válečných zisků dřívějších kerými historickými doklady p 18., ba až do 12. století.

Zatím, co po celá desetiletí tr střední Evropě si vyžadoval ne na majetku a krvi, zatím, co všech krajích bylo doslovně dechách samých kleslo na 800.000 podstatně působí pro vybudová ské moci. Táhl za loupeživými letními hordami sbr...